

fionsfogere: Forsaavidt Nigsdagen vil gaa ind derpaa, skal jeg søge at skaffe Eder en større Rentegaranti, og jeg skal forelægge den først sammentrædende Nigsdag et Lovforslag desangaaende. Jeg siger ikke, at jeg for mit Vedkommende antager, at dette havde været den absolut bedste Vej, men jeg tror, at den høitærede Minister havde staaet sig bedre ved at gaa denne Vej end ved at gaa den Vej, han er gaaet. Jeg skal hermed forlade Frederiksunds-Projektet, idet jeg dog vil komme tilbage til de Transaktioner, som gik forud for denne Sags endelige Opgivelse. Da det viste sig, at der ikke var stor Udsigt til, at dette Projekt kunde blive udført, ansøgte det sjællandske Jernbaneselskab, og man kan vel sige paa Ministerens Forlangende, om Koncession paa en Bane fra Roskilde over Hølbæk til Kallundborg, og denne Koncession meddeltes. — Hvad selve Koncessionens Meddelelse angaar, har jeg ikke Noget dertil at sige; Ministeren var fuldkommen berettiget dertil; men hvad der dernæst skete eller rettere sagt var sket samtidigt dermed, nemlig Stadfæstelse fra Regjeringens Side af Kontrakten mellem det sjællandske Jernbaneselskab og de Herrer Dietzen og Rowan, tror jeg ikke paa nogen Maade kan billiges. Det, det kom an paa, var jo dog at se det sjællandske Jernbaneselskab paa Fingrene — om jeg saa maa sige — for at der ikke skulde blive garanteret Renter af en større Anlægsfum end den, der virkelig kunde antages at blive anvendt til Banens Bygning, og denne Gjerning, som efter Loven er paalagt den høitærede Minister, har han — saaledes forekommer det mig — kun røgtet meget daarlig. Lovbestemmelsen er tydelig nok; det er kun den Sum, som man forud kan antage vil blive benyttet til Banens Bygning, hvorfor Regjeringen ifølge Loven har Berettigelse til at tilfise Statens Rentegaranti af 4 pCt. aarlig. Det er givet, det er in confesso og kan tydelig nok ses af de Skrivelser, som foreligge, at Nordvestbanen kan bygges for en Sum af 3 Millioner, og svarere under end over. Naar nu Regjeringen har tilsagt Statens Rentegaranti af 4 pCt. for en Sum af 3,700,000 Rbd., saa er Regjeringen ikke i Overensstemmelse med Loven, og, om jeg end

ikke vil sige, at det for det foreliggende Tilfælde Skuld vilde være hensigtsmæssigt at faae dette Spørgsmaal klarer, saa er det dog ganske vist et Spørgsmaal, som det for Fremtidens Skuld turde være af Interesse at faae Wisshed om, nemlig om Staten virkelig kan forpligtes ved en saadan Rentegaranti, som en Minister har givet i videre Udstrækning, end Loven tillader. Jeg ser nu jo meget vel, hvad der kan siges — ja, jeg tror ikke, man kan kalde det til Forsvar for, men ialtfald til Undskyldning for denne Sag, hvad jo ogsaa den høitærede Ordfører har omtalt. Ved Stadfæstelsen af den af mig omtalte Kontrakt har Staten, saa siges der ialtfald, opnaaet Fordeler, som kunne gaa op imod den forøgede Rentegaranti, idet Falsterbanen ved denne Kontrakt er gaaet ud af det sjællandske Jernbaneselskabs Cie, og Staten derved er bleven fritagen for 4 pCt. Rentegaranti for denne Bane; men jeg negter ikke, at jeg ikke ret ser, hvori Fordelen her skulde ligge. Jeg kan ikke tro Andet, end at de Herrer, der have kjøbt Falsterbanen, ikke have givet Mere for den, end den er værd. Det er jo muligt, at Falsterbanen ikke vil være en udmærket Entreprise, saa længe den staar alene uden Fortsættelse over Lolland; det er muligt, at den vil blive en god Entreprise, naar denne Fortsættelse kommer, og det er muligt, at der er større Udsigt til en saadan lollandsk Forlangelse nu, da Banen er gaaet over i Andres Cie end det sjællandske Jernbaneselskabs. Alt dette er ganske vist muligt; men selv om Udsigten til at faae en Lollandsbane tilveiebragt er saa udmærket, som tænkes kan, saa ser jeg ikke, at deri kan ligge nogen Berettigelse for Regjeringen til at tilstaa større Rentegaranti for en sjællandsk Jernbane, end den ellers var berettiget til. Dette kan som sagt tjene til Undskyldning, men aldeles ikke til Forsvar. Tillige maa man jo ikke glemme, at det Mindste ved denne Sag er Rentegarantien; thi saaledes som det sjællandske Jernbaneselskab er stillet, er der vistnok ret god Udsigt til, at Banerne kunne give 4 pCt. af den Anlægs kapital, der er lagt ned i dem. Men jeg antager, at Staten vil gjøre klogt i, naar den Tid kommer — i Aaret 1896,